

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. K.**,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.,
po rozważeniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 26 czerwca 2024 r.,
dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 listopada 2020 r., II AKa 186/20,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 18 marca 2020 r., IV K 234/19,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wnioski o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 marca 2020 r., IV K 234/19, P. K. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., popełnionego wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym D. C., za który wymierzono mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego zainicjowanego m.in. apelacją obrońcy P. K., Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 13 listopada 2020 r., II AKa 186/20, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego P. K. Postanowieniem z dnia 14 lipca 2021, III KK 214/21, Sąd Najwyższy oddalił tę kasację jako oczywiście bezzasadną.

Pismem, które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Gdańsku w dniu 27 marca 2024 r., P. K. złożył wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, powołując się na swoją trudną sytuację majątkową i życiową. Na zarządzenie upoważnionego sędziego zwrócono się do skazanego P. K. o wskazanie do jakiej czynności miałby zostać wyznaczony obrońca z urzędu, bowiem postępowanie w sprawie IV KK 234/19 zostało już prawomocnie zakończone.

Pismem z dnia 5 kwietnia 2024 r. skazany wskazał, że zwraca się z prośbą o „ponowne rozpatrzenie sprawy”. Podniósł, że wyrok zapadły w sprawie jest niesprawiedliwy, a dowody przedstawione przeciwko niemu wskazują na jego korzyść – na nagraniu z monitoringu nie widać, aby brał udział w incydencie z pokrzywdzonym, a przed Sądem Okręgowym zarówno współoskarżony, jak i pokrzywdzony wskazali na brak jego udziału w inkryminowanym zdarzeniu. Skazany podkreślił, że został uznany za winnego dlatego, że ustalono, iż był „w zмовie” ze współoskarżonym, co jest tylko nieprawdziwym domysłem. W drugiej części pisma ponownie powołał się na swoją trudną sytuację majątkową i życiową. Pismo skazanego zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania i zgodnie z właściwością przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego P. K. okazał się oczywiście bezzasadny, dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Stosownie do art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega w sposób formalny wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych. O sytuacji, o której mowa w art. 545 § 3 k.p.k. można mówić w szczególności wówczas, gdy oczywista

bezzasadność wniosku jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek ten obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2023 r., IV KO 85/23).

Skazany domagał się wznowienia postępowania („ponownego rozpatrzenia sprawy”), powołując się na to, że dowody przeprowadzone w toku postępowania zostały nieprawidłowo ocenione i nie uzasadniają one pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej za współudział w usiłowaniu rozboju. Trzeba więc przypomnieć, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia dotyczącym prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń. W ramach postępowania nim inicjowanego Sąd Najwyższy bada istnienie ściśle określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowieniowych, zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. Spośród tych podstaw wznowienia postępowania, w tej sprawie ewentualnie można rozważać okoliczność z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. pojawienie się „nowego faktu lub dowodu”, który miałby wskazywać, że skazany nie popełnił czynu.

Jednakże, aby można było wznowić postępowanie karne na podstawie „nowych faktów i dowodów”, ujawnić się musi dowód lub okoliczność nieznana sądowi orzekającemu w chwili wyrokowania, a jednocześnie w wysokim stopniu uprawdopodobniająca wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazująca, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 kwietnia 2021 r., V KO 3/21; 22 grudnia 2021 r., V KZ 63/21). Tymczasem skazany powołuje się na dowody, które były znane Sądom orzekającym w sprawie i stanowiły podstawę czynienia ustaleń faktycznych. Już Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku jako dowody, na podstawie których ustalał fakty, wymienia m.in. wyjaśnienia współoskarżonego D. C., zeznania pokrzywdzonego J. S. oraz zapis monitoringu wraz z protokołem jego oględzin. Do tych dowodów odniósł się również Sąd odwoławczy rozpoznając apelację obrońcy skazanego i przeprowadzając kontrolę instancyjną wyroku Sądu I instancji. Kontrola odwoławcza w zakresie rozpoznania zarzutów dotyczących tych dowodów, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego i monitoringu, była następnie przedmiotem

zarzutów kasacji obrońcy, oddalonej przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadna. Tego typu sytuacja wyklucza możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Skazany wskazuje także na to, że zakres podejmowanych przez niego czynności nie uzasadniał przyjęcia, iż był współsprawcą rozboju. Ta kwestia również była wyjaśniana zarówno w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, odwoławczym, jak i kasacyjnym. Wypada jedynie przypomnieć, że w sprawie ustalono, że P. K. nie podchodził do pokrzywdzonego i sam nie posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci tasaka, jednakże zastosowanie konstrukcji współsprawstwa uzasadnione było wyartykułowaniem żądania pieniędzy od pokrzywdzonego i aprobatą dla zachowania D. C.

Podsumowując, skarżący nie wskazał na żadną z podstaw wznowienia postępowania, toteż jego wniosek cechuje oczywista bezzasadność. Odmienna ocena dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz negowanie poczynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych nie mogą doprowadzić do wzruszenia wyroku w trybie wznowieniowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2023 r., I KO 57/23).

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego jako oczywiście bezzasadnego w trybie art. 545 § 3 k.p.k., bez wzywania do uzupełnienia jego braków formalnych.

W związku z odmową przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bezprzedmiotowym było rozpoznawanie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, dlatego też wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]

